

конкретната история е само отправната точка, от която Димов тръгва, за да осъществи задачата си като творец – да анализира в дълбочина човешките страсти като цяло. Огледалността в този случай се свързва и с една от водещите в предговора на Св. Игов идеи – за непрекъснатото взаимоотнождане на героите, на чуждото и своето в романа.

Направеното от К. Карамфилов подсказва обаче и друга посока на мислене – това, което виждаме на корицата, прилича на снимка, която някой е скъсал на две, захвърляйки с „отвращение и печал“ вече непотребната му половинка. А може би лицата са без значение просто защото до жената е застанал поредният ѝ любовник, който скоро също ще се окаже непотребен. Разбира се, тук не бива да подминаваме и още един възможен аспект – липсващата половина е и липсващото парче от живота на човека,

което войната му е отнела.

Доста различно от коментираните книги е оформено изданието на „З. Стоянов“, тъй като „Поручик Бенц“ е част от поредицата „Българска класика“, което означава, че както коричната анотация, така и графичният дизайн следват една обща за цялата поредица матрица (това се подсказва и от един детайл на корицата – купчината книги, най-отгоре на която е новоизлязлото на пазара заглавие). Нещо повече – в изданието на „Захарий Стоянов“ значително е увеличен обемът на паратекстовото пространство (включва се биографията на автора, негова снимка, няколко аналитични критически текста). И в този случай обаче художникът на корицата Петър Добрев